

Korsgaard: Om det Forslag, som om et Øjeblik formentlig vil blive vedtaget i dette Ting, ogsaa med min Stemme, har der jo været forskellige Meninger, men een Mening turde være fælles, nemlig den, at ved det, som her foreslaas, skabes der ikke Mulighed for en blot nogenlunde væsentlig Afhjælpning af den meget store Arbejdsløshed, hvori vi befinder os, og dette ganske uden Hensyn til, om Forslaget var blevet vedtaget, saaledes som det oprindelig forelagdes af den højtærede Socialminister, eller vedtages i den Form, hvori det nu givet vil blive vedtaget. At jeg for mit Vedkommende finder, at den Form, Lovforslaget nu faar, er at foretrække for den, hvori det blev forelagt, er jo meget forstaaeligt, og naar jeg finder dette, er det bl. a. af den Grund, at man igennem Forslaget, saaledes som det nu er affattet, i Virkeligheden fra alle Sider kalder paa, at Arbejdslønnen i ikke faa Tilfælde bør sættes ned.

Idet man altsaa fra alle Sider maa gaa ud fra og gaar ud fra, at dette Lovforslag er nogenlunde værdiløst til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, bliver det det store Spørgsmaal, hvad der da kan gøres. Dette Spørgsmaal er der ofte Lejlighed til at diskutere, og jeg finder, det er rimeligt at diskutere det, saa ofte Lejlighed gives; man bør ikke lægge Hænderne i Skødet og lade Tingene gaa deres Gang, medmindre man da rent ud erklærer, at saaledes ønsker man det. Som et af Midlerne til at skaffe mere Arbejde er der ofte fra mange Sider peget paa, at Arbejdslønnen maa sættes ned, og dette knæses for saa vidt i dette Lovforslag, som finder Tilslutning fra alle Sider; her vil jeg dog straks sige, at man ogsaa kan overvurdere dette, men at det i mange Tilfælde vil have stor Værdi, at Arbejdslønnen gaar ned, er givet.

Paa Grund heraf er der ikke saa sjældent af ærede Medlemmer af dette Ting rettet Henvendelser til Regeringen om at støtte Forhandlinger mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne om Nedsættelse af Arbejdslønnen. Det har ikke min Tilslutning, at man skal opfordre Regeringen til sligt; ikke fordi jeg ikke mener, at det kan være godt og heldigt for alle Parter, at Arbejdslønnen i givet Tilfælde kommer ned, men ud fra den Betragtning, som jeg bygger paa Erfaringerne fra de store Kampe i Foraaret, at er der noget, der ikke gavner i Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, er det, at denne Regering blander sig i disse Forhold. Ud fra denne Opfattelse maa jeg absolut hævde, at hvor vigtigt det end kan være i givet Fald at faa Arbejdslønnen

ned i ikke faa Tilfælde, vil det kun være uheldigt, hvis Regeringen begynder at blande sig deri.

Om det uden Regeringens, om jeg saa maa sige, eventuelt skadelige Hjælp kan lykkes at faa Arbejdslønnen ned, det faar jo nu Fremtiden vise. Man kan selvfølgelig let forstaa, at Arbejderne ikke paa Forhaand er meget villige til at gaa til Lønnedsættelser; men naar man fra Arbejdernes Side saavel som ved givne Lejlighed fra Regeringens Side vil hævde, at denne Overenskomst, som vi har, skal gælde i 2 Aar, og for den Tid er der ikke Grund til at røre ved dette Forhold, saa maa jeg hævde, at det er en fuldkommen forkert Tanke. Ved Krigens Begyndelse havde man en 5-aarig Overenskomst med Arbejderne, en Overenskomst, der fornuftigvis ikke kunde og ikke burde holde, og en Overenskomst, som ogsaa i Løbet af den Tid, hvori Overenskomsten juridisk gjaldt, blev forandret paa meget væsentlige og afgørende Punkter (Afbrydelse: Det passer ikke!). Jo, det passer afgjort. Jeg har da ogsaa nogen Forbindelse med disse Forhold, og jeg ved, at der praktisk talt vist i alle Virksomheder blev givet Løntilskud. Jeg tillader mig at paastaa det (Afbrydelse: Derfor er det ikke rigtigt!). Men fordi man afbryder, behøver det heller ikke at være rigtigt. Jeg kender mange Tilfælde, hvor der blev givet saadanne frivillige Tilskud, og jeg mener, det var rigtigt, og at det ogsaa var fornuftigt. Men at der altsaa i en 5-aarig Overenskomstperiode blev givet betydelige frivillige Tilskud, tillader jeg mig at paastaa er rigtigt.

Ud fra den Betragtning mener jeg ogsaa, man har Lov til at stille under en fornuftig og alvorlig Debat, at Arbejdere, som er interesserede i, at deres Arbejdsvirksomheder opretholdes, taler om Tingene og eventuelt ved frivillig Overenskomst beslutter sig til at gaa til en lavere Løn, naar man eventuelt derved kunde holde Arbejder i Gang, som man ellers ikke kunde holde i Gang. Dette er imidlertid et Forhold, som jeg mener, at Rigsdagen ikke skal befatte sig med. Jeg har sagt, at efter min Opfattelse vil det ikke gavne, at Regeringen blander sig deri, og fra Rigsdagens Side kan der fornuftigvis kun være Tale om at blande sig deri, naar der gøres noget fra Regeringens Side.

Tilbage bliver Spørgsmaalet: Kan der og vil der fra Regeringens og Rigsdagens Side overhovedet blive gjort noget for at afhjælpe den Situation, vi befinder os i?